

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2008. év április hó 24. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette az alábbi

Í T É L E T E T :

Az életveszélyt okozó testi sértés miatt **I.r. vádlott és társa** ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2007. év november hó 8. napján kihirdetett **6.Fk.634/2005/29.** számú ítéletét az I. r. vádlott tekintetében annyiban változtatja meg, hogy a főbüntetés mértékét 2 (kettő) évi börtönbüntetésre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r. és a II. r. vádlottakkal szemben helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 9.780 (kilencezer- hétszáznyolcvan) forint bünygyi költséget a II. r. vádlott köteles megfizetni az államnak.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Fővárosi Bíróság 2007. év november hó 8. napján kelt 6.Fk.634/2005/29. számú ítéletében I. r. vádlottat életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt 3 év 6 hónapi börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra-;

A II. r. vádlottat súlyos testi sértés büntette miatt, mint többszörös visszaesőt, 2 év 6 hónapi fegyházbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. E vádlottal szemben rendelkezett feltételes szabadságának megszüntetéséről és megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható; mindkét vádlottra vonatkozóan határozott továbbá az egyéb, járulékos kérdésekben is.

Az ítélet ellen az ügyész mindkét vádlott terhére a fő- és a mellékbüntetés súlyosításáért; az I. r. vádlott enyhítésért, védője felmentésért és enyhítésért, a II. r. vádlott védőjével enyhítésért jelentett be fellebbezést.

Az ügyész fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál nem vette kellő súllyal figyelembe a cselekmény

tárgyi súlyát, azt, hogy az életveszély elmaradása csupán a véletlenül múlt, az I. r. vádlottat terhelő súlyosító körülményeket (büntetett előélet, ittas állapotban, éjszakai elkövetés); a II. r. vádlott terhére többszörös visszaeső minőségét megalapozó elítélésen túli büntetéseket, feltételes kedvezmény hatálya alatti elkövetést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.684/2007/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva a vádlottakkal szemben lényegesen hosszabb tartamú fő- és mellékbüntetés kiszabását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen az ügyész a fellebbezését az írásbelivel egyezően tartotta fenn. Kérte az ítéletnek a fellebbezésben írtak szerinti megváltoztatását, míg egyéb tekintetben helybenhagyását.

Az I. r. vádlott védője álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tett eleget felderítési kötelezettségének és a tényállás iratellenes megállapításokat is tartalmaz. Az elsőfokú bíróság nem indokolta meg a tanúvallomások közti ellentmondásokat, a sértettek által megnevezett kívülálló tanúkat nem idézte meg. Az orvosszakértői vélemény aggályos, mivel a sértett jobb vállát ott érte kis erejű szúrás, ahol létfontosságú szerv nincs, így az életveszély okozására irányuló szándék nem állapítható meg. A verekedés egyébként is az autónál történt, ahová az I. r. vádlott visszament, vagyis nem ő volt a kezdeményező. Elsődlegesen ezért az I. r. vádlott felmentésére, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére, harmadlagosan a törvénysértő minősítés megváltoztatására és enyhébb büntetés kiszabására tett indítványt.

Az I. r. vádlott csatlakozott védőjéhez.

A II. r. vádlott védője a sértetti közrehatásra figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a többirányú perorvoslatra figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta le az eljárást. Ügyfelderítési kötelezettségének messzemenően eleget tett, meghallgatta mindazokat a nyomozás során felderített tanúkat, akiknek vallomása a cselekmény büntetőjogi megítélése szempontjából relevanciával bír. Az ügyben helyszíni tárgyalás keretében helyszínt megtekintette, az ott tapasztaltak túlnyomó részét elemzően értékelve kifejtette azt, hogy miért nem állapítható meg jogos védelmi helyzet a vádlottak javára. Kétséggkívül a cselekmény elkövetésekor jelenlevő valamennyi személy meghallgatására nem került sor sem a nyomozás, sem pedig az elsőfokú bírósági tárgyalás során - az ő jelenlétüket az elsőfokú bíróság az ítélet 4. oldal utolsó bekezdésében felsorolta -, azonban az elsőfokú tárgyalás idején az események után három évvel, jelenleg pedig már négy évvel ezen tanúktól már nem várható olyan vallomás, amely a megállapítottakhoz képest gyökeresen eltérően módosítaná a történeti tényállást. Megjegyzendő, hogy e tekintetben sem az utolsó, még bizonyítást fogantatosító elsőfokú tárgyaláson (27.

számú tárgyalási jegyzőkönyv), sem a másodfokú nyilvános ülésen nem terjesztettek elő a vádlottak és védőik erre irányuló bizonyítási indítványt.

Az elsőfokú bíróság a feltárt bizonyítékokat okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek szem előtt tartásával értékelte, mérlegelte. Nem tévedett és nem vétett logikai hibát akkor sem, amikor a megállapított tényekből további tényekre vont következtetés. Indokolási kötelezettségét részletesen teljesítette, meggyőzően cáfolta a vádlottak védekezését. A releváns tények tekintetében nagyobb részt kellően megindokolta, hogy mely bizonyítékokat mely részükben és miért fogad el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tart valónak.

Az I. r. vádlott védőjének a tényállás megállapítását vitató perbeszéde döntően az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadta. Márpedig a Be. 351. § (1) bekezdése alapján *a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.* Ahogy ezt az előbbieken a másodfokú bíróság már jelezte, a vádlottak és védőik maguk sem tartották szükségesnek a Fővárosi Ítélőtábla előtt további bizonyítás foganatosítását és részükről új bizonyítékra sem történt hivatkozás. Ezzel szemben megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság ítélete túlnyomórészt megalapozott, kiegészítésre a Be. 351. § (2) bekezdés b./ pontjának második fordulata alapján csak az elkövetés helyszínének pontos meghatározása, illetve a sértett sérüléseinek leírása tekintetében szorul. A tényállás e tekintetbeni pontatlanságát a Fővárosi Ítélőtábla a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja - az iratok tartalma - alapján az alábbiak szerint orvosolta:

- A sértett.1 az őt a söröző előtt ért bántalmazás elől a sörözővel szemben, attól srégen, mintegy 10-15 méterre található füves területhez futott, ahova követte őt sértett.2, hogy segítsen neki. Az II. r. vádlott az elkövetéshez használt fa dorongot itt dobta el.
- A sértett.1 által elszenvedett sérülések leírása (elsőfokú ítélet 5. oldal utolsó előtti és utolsó bekezdés) annyiban egészítendő ki, hogy a szúrások a mellüregbe nem hatoltak be (igazságügyi orvosszakértői vélemény a nyomozati iratok 171-175. oldalán).

A sértett.2 a nyomozati iratok 93-95. oldalán tett vallomásában elmondta, hogy a verekedés során a söröző elől „átkeveredtek” a túloldali füves részhez, ide menekült a bántalmazás elől sértett.1, akinek segíteni akart. A sértett ezen előadását igazolta a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyv, mely szerint vérnyomok közvetlenül a söröző előtt voltak, melyeket „ultrás vízzel felmostak”, a söröző előtti betonozott területhez képest az út túloldalán, a járdától 4 méterre egy füves területen találták meg a 38 cm-es „mini méretű baseballütőt” (nyomozati iratok 51. oldal). A nyomozás adatai a Fővárosi Bíróság a helyszíni tárgyaláson megerősítést nyertek

(21. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2-4. oldal). A sértett előbbi meg nem cáfoltt vallomásra egyébként - helyesen - az elsőfokú bíróság is hivatkozott az ítélet 8. oldal első bekezdésében, azonban elmaradt ennek tényállásban történő szerepeltetése.

Az elsőfokú ítélet 5. oldal utolsó bekezdése azt is helyesen tartalmazza, hogy életveszélyes sérülése nem keletkezett sértett.1-nek. Ez a megállapítás az orvosszakértői vélemény azon megállapításain is alapul, hogy a sértettet ért szúrt sérülések egyike sem hatolt a mellüregbe (nyomozati iratok 175. oldal). A minősítés szempontjából ezen lényeges körülménnyel sem volt mellőzhető a tényállás kiegészítése.

Egyebekben az elsőfokú bíróság minden, az ügy helyes minősítése szempontjából lényeges körülményt rögzített. Az irányadó tényállásból helyesen vont le azt a következtetést, hogy a tetteiket az I. r. és a II. r. vádlottak kezdeményezték, a bántalmazáshoz ők használtak eszközöket, míg a sértettek legfeljebb a védekezés keretében tanúsítottak ellenállást (11. oldal első bekezdés). Az igazságügyi orvosszakértő véleményéből és a történeti tényállásból is az következik, hogy csak a szerencsés véletlen miatt, hogy a sértett.1-nek az őt ért bántalmazás következtében nem keletkezett életveszélyes sérülése.

Az irányadó tényállás alapján helyesen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére és cselekményüket törvényesen minősítette életveszélyt okozó testi sértés kísérletének (Btk. 170. § (5) bekezdés I. fordulat, Btk. 16. §) I. r. vádlott-; valamint súlyos testi sértés büntetettének (Btk. 170. § (2) bekezdés) II. r. vádlott tekintetében.

Az I. r. vádlott esetében megállapítható, hogy olyan eszközzel - késsel - követte el a cselekményt, amely akár élet kioltására is alkalmas. Ezt kitartóan, kétszer közepes erővel, egyszer kis erővel úgy használta a sértett.1-gyel szemben, hogy létfontosságú szervek és nemes érzékszervek közelében hajtotta végre a szúrásokat. Ezáltal nem vitatható, hogy az életveszélyes eredménybe történő belenyugvással, az ilyen sérülés bekövetkeztéhez közömbösen viszonyulva követte el a cselekményt, amely így eshetőlegesen szándékkal elkövetettnek értékelendő.

A sértett.2 tipikusan védekező jellegű mozdulattal hárította el a II. r. vádlott ütését, kétséget kizáró bizonyossággal nem állapítható meg, hogy ennek sikertelensége esetén ennél súlyosabb, akár életveszélyes sérülése keletkezett volna. A II. r. vádlott cselekménye így - bár a határesethez közelít - nem minősíthető életveszélyt okozó testi sértés kísérletének, hanem valóban csak a bekövetkezett eredménynek megfelelően súlyos testi sértés büntetettének.

Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy a vádlottak miért nem voltak jogos védelmi helyzetben (elsőfokú ítélet 12. oldal vastagon szedett rész). Ezen érvekkel a Fővárosi Ítéltábla minden tekintetben egyetért.

Az elsőfokú bíróság nagyobb részt helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket. További enyhítő körülményként értékelendő azonban mindkét vádlott javára, hogy a bántalmazást megelőző szóváltásban a sértettek közül a sértett² is részt vett, ez sértetti közrehatás volt a cselekmény egyik indító oka. Helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság az időmúlást mint enyhítő körülményt, melynek súlyát az nyomatékossítja, hogy a bűncselekmény elkövetése és a másodfokú bíróság határozata közötti időmúlás a négy évet is meghaladta. Az I. r. vádlott tekintetében enyhítő körülményként értékelendő, hogy a cselekmény elkövetése során maga is sérüléseket szenvedett.

Összességében megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a II. r. vádlott tekintetében az általa elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával, a II. r. vádlott bűnösségi körülményeivel arányban állóan, a különös részi büntetési tétel felső határához közelítően szabta ki a fegyházbüntetést, és ehhez igazodóan a közügyektől eltiltás mellékbüntetést. A büntetés összhatásában nem tekinthető sem eltúlzottan súlyosnak, sem pedig enyhének, annak lényeges megváltoztatására nincs ok.

Az életveszélyes sérülés bekövetkezte az I.r. vádlott által megvalósított cselekménynél elmaradt, az általa okozott sérülés így a II. r. vádlotthoz hasonlóan 8 napon túl gyógyuló volt. E vádlottal szemben korábban végrehajtandó szabadságvesztés még nem került kiszabásra, ezért aránytalan a sokszorosan büntetett előéletű II. r. vádlotthoz képest majdnem kétszer olyan időtartamban megállapított szabadságvesztés. A büntetés célja ennél jóval rövidebb tartamú, a kísérleti szakban maradt bűncselekmény büntetési tételének alsó határával megegyező szabadságvesztés kiszabásával is elérhető. A Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletének ezen rendelkezését a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az ítélet egyéb, törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján mindkét vádlott tekintetében helybenhagyta.

A Be. 381. § (1) bekezdése alapján kötelezte a II. r. vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség állam javára történő megfizetésére.

Budapest, 2008. év április hó 24. napján

Dr. Nehrer Péter sk.	Dr. Hrabovszki Zoltán sk.	Máziné Dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Bíróság 6.Fk.634/2005/29. számú ítélete az I. r. és a II. r. vádlottak tekintetében a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.13/2008/9. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2008. év április hó 24. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke